

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619203632
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6619203632.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu : POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocnenou advokátkou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, so sídlom Advokátska kancelária 841 05 Bratislava, Majerníkova 3479/3A, proti žalovanému: D. T., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX P. F. S., C. XXX/X, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Advokátska kancelária 984 01 Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 500,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/95/2019-88 zo dňa 21.08.2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/95/2019-88 zo dňa 21.08.2020 vo výrokoch II. a IV. **p o t v r d z u j e .**
- II. Odvolanie žalovaného smerujúc voči výrokom I. a III. rozsudku **o d m i e t a .**
- III. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 33,- eur, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500,- eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2016 až do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. rozsudku súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom IV. rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 87,62 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia prvoinštančného súdu o výške trov konania.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal pôvodne od žalovaného zaplatenia viacerých nárokov a to istiny vo výške 500,- eur, odplaty vo výške 140,- eur, zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur, poplatkov za upomienky vo výške 180,- eur, zmluvného úroku vo výške 46 % ročne zo sumy 640,- eur od 13.08.2016 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 640,- eur od 13.08.2016 až do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 615607282 zo dňa 13.08.2015 (ďalej len „zmluva o úvere“) žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanému, ako dlžníkovi, úver vo výške 500,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vo výške 140,- eur a úrok vo výške 46 % ročne z poskytnutého úveru. Termín konečnej splatnosti poskytnutého úveru bol 13.08.2016. Podľa Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú

neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, sa žalobca so žalovaným dohodli, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v dohodnutej dobe, zaväzuje sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33,- eur. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle dohodnutých podmienok, porušil dojednania predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a stratil výhodu splátok, žalobca vyzval žalovaného na úhradu jeho záväzku. Podľa Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru sa žalovaný zaviazal uhradiť žalobcovi za každú zaslanú upomienku čiastku 30,- eur, t. j. celkovo 180,- eur. Žalovaný doposiaľ neuhradil žalobcovi na predmetný úver žiadnu sumu.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval aj procesné stanovisko a procesnú obranu žalovaného voči uplatnenému nároku žalobcu, ktorý žiadal žalobu zamietnuť, pretože zmluva je neplatná, keďže bol v zmluve dohodnutý úrok vo výške 46 % ročne, pričom úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru - august 2015 - pri spotrebiteľskom úvere do 5 rokov, dosahovala 12,13 % ročne. Úroková miera dojednaná je v rozpore s § 39 aj § 39a Občianskeho zákonníka. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania tak celého nároku, ako aj jednotlivých splátok. Zároveň žalovaný tvrdil, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c/, l/ a i/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a podľa § 11 ods. 1 tohto zákona sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti sa vzťahuje aj na zmluvnú pokutu. Zmluvnú pokutu žalovaný hodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1, 2 a 3 a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Poplatok za upomienku nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by mal povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné a netransparentné. Poplatok za upomienku spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pričom ho nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. Poplatok za upomienku tiež predstavuje neprijateľné navyšovanie nákladov žalovaného. Navyše žalobca nepredložil žiadne doklady preukazujúce zaslanie akejkoľvek upomienky. Žalovaný taktiež namietal, že žalobca neunesol dôkazného bremena ohľadne výšky úhrad žalovaného.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval v odôvodnení rozsudku aj zásadnú skutočnosť a to, že žalobca podaním zo dňa 23.10.2019 vzal žalobu späť v časti odplaty vo výške 140,- eur, poplatkov za upomienku vo výške 180,- eur a zmluvného úroku vo výške 46 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2015 až do zaplatenia. Následne súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko došlo k späťvzatiu nároku v časti odplaty vo výške 140,- eur, poplatkov za upomienku vo výške 180,- eur a zmluvného úroku vo výške 46 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2015 až do zaplatenia pred doručením žaloby žalovanému, súd konal v súlade s § 145 ods. 3 CSP bez zastavenia konania v tejto časti. Žalobca následným podaním doručeným dňa 03.07.2020 zobral žalobu späť aj v časti zmluvnej pokuty 33,- eur. Súd prvej inštancie na základe čiastočného späťvzatia žaloby vo výške 33 eur v súlade s § 144 ods. 2 a § 145 CSP zastavil konanie v tejto časti (výrok I. rozsudku). Súd taktiež v dôvodoch rozsudku vysvetlil, že zvyšnú časť nároku vzal žalobca späť už pred doručením žaloby žalovanému, preto súd v súlade s § 145 ods. 3 CSP už nekonal o týchto nárokoch, preto predmetom konania zostal len nárok na sumu 500,- eur s príslušenstvom.

1.4. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu právne posúdil podľa ustanovení § 497 a § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), v spojení s ustanoveniami § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného k 13.08.2015 a v nadväznosti na ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) účinného k 13.08.2015. Následne súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a za aplikácie vyššie uvedených právnych predpisov dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný.

1.5. V odôvodnení rozsudku okresný súd konštatoval, že mal v konaní preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o úvere dňa 13.08.2015, ktorá je zmluvou úverovou podľa § 497 ObZ. Zároveň ale ide o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. OZ, nakoľko žalobca konal ako právnická osoba v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zároveň sa na uvedenú zmluvu vzťahujú ustanovenia ZoSÚ, nakoľko v zmysle § 1 ods. 2 ZoSÚ sa jedná o spotrebiteľský úver uzavretý podľa § 2 písm. a), b) ZoSÚ veriteľom ako žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľom. Uvedená zmluva preto musí spĺňať náležitosti podľa § 9 ods. 1, 2 ZoSÚ. Žalovanému bol poskytnutý zo strany žalobcu úver vo výške 500,- eur, čo žalovaný nepoprel. Súd prvej inštancie posudzoval úrok stanovený v uvedenej zmluve vo výške 46 % ročne z poskytnutého úveru v

porovnaní s priemernými úrokovými sadzbami pre spotrebiteľské a ostatné úvery domácností pri nových obchodoch za ôsmy mesiac roku 2015, ktorý bol pri úveroch od jedného do piatich rokov vo výške 12,13 % a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012 potom okresný súd vyslovil záver, že pokiaľ dohodnutý úrok predstavuje navýšenie o viac ako 100 % oproti priemeru bánk, ide o úrok neplatný pre rozpor so zásadou dobrých mravov. V danom prípade sa jedná o úrok vo výške 46%, ktorý predstavuje viac než 3 násobné navýšenie priemerných úrokových sadzieb, ktoré boli vo výške 12,13 % za poskytované úroky pre domácnosti od jedného do piatich rokov. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil časť úverovej zmluvy v časti dohody o odplate za neplatnú s poukazom na § 39 OZ, § 3 ods. 1 OZ, ako aj § 41 OZ. Neplatnosť dojednania o výške úrovej sadzby má za následok, že v zmluve tak absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, čo robí zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, ako to stanovuje § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

1.6. Po tomto závere ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný zobral žalobu späť v časti uplatnenej odplaty vo výške 140,- eur, poplatku za upomienky vo výške 180,- eur, zmluvných úrokov vo výške 46 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2015, súd žalobcovi priznal uplatnenú istinu vo výške 500,- eur, nakoľko mal preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver 500,- eur a žalovaný nevrátil žalobcovi žiadne peňažné prostriedky. V zmluve sa žalovaný zaviazal vrátiť požičanú sumu do 13.08.2016, preto žalobca má okrem uplatnenej istiny vo výške 500,- eur taktiež nárok podľa § 517 ods. 2 OZ na úrok z omeškania. Súd preto výrokom II. rozsudku priznal žalobcovi okrem istiny aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 13.08.2016, nakoľko žalovaný nevrátil požičané peňažné prostriedky v lehote dojednanej podľa § 504 ObZ riadne a včas a v súlade s § 121 ods. 3 OZ, § 517 ods. 1, 2 OZ a vo výške podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. (t.j. úroková sadzba ECB 0 % + 5 % = 5 %). Súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, (výrok III. rozsudku), pričom špecifikoval, že v časti úroku z omeškania 5 % p. a. z istiny vo výške 640,- eur od 13.08.2015, nakoľko na uvedenú sumu žalobca nemal nárok vzhľadom na to, že súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.7. Pokiaľ ide o ďalšie argumenty žalovaného, súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovaného, že samotná zmluva je neplatná, nakoľko neplatné dojednanie o výške úroku zo spotrebiteľského úveru vzhľadom na úpravu lex specialis - zákon č. 129/2010 Z. z. má následky v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ a to, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Taktiež žalovaným vznesenú námietku premičania okresný súd nepovažoval za dôvodnú, keďže žalovaný mal povinnosť uhradiť dlžnú istinu do 13.08.2016 a žaloba bola podaná na príslušnom súde dňa 13.08.2019, t. j. v rámci 3 ročnej premičacej doby podľa § 101 OZ, ktorá začína plynúť dňom, ktorým sa právo mohlo vykonať prvý raz. Taktiež žalovaný neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, pre ktoré by mohol byť aplikovaný § 39a OZ, pretože nestačí len samotný stav presiahnutia miery úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi, ale musia byť kumulatívne tvrdené a osvedčené aj skutočnosti o tom, že žalobca zneužil tiešeň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany.

1.8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol po tom, čo konštatoval procesný úspech a neúspech strán sporu, keď žalobca bol v konaní po späťvzatí žaloby úspešný, pokiaľ sa týka istiny 500,- eur v plnom rozsahu. Späťvzatím žaloby sčasti vo výške 33 eur však v zmysle § 256 ods. 1 CSP žalobca procesne zaviniel zastavenie konania, preto súd túto časť započítal ako úspech žalovaného. Pomer úspechu žalobcu tak okresný súd vyhodnotil v pomere 93,81 % (500 eur z 533 eur po zaokrúhlení = 93,81 %). Úspech žalovaného je 6,19 % (100 % - 93,81 % = 6,19 %). Čistý pomer úspechu žalobcu je tak 87,62 % (93,81 % - 6,19 % = 87,62 %). V tomto rozsahu potom okresný súd s poukazom na § 255 ods. 1, 2 CSP priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi, pričom žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy v zákonnej lehote troch dní podľa § 232 ods.3 CSP od právoplatnosti samostatného uznesenia o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie a to v celom jeho rozsahu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP a namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

2.1. Následne žalovaný uviedol dôvody odvolania osobitne vo vzťahu ku každému z výrokov rozsudku súdu prvej inštancie. Ohľadom nesprávnosti výroku II. žalovaný poukázal na nesprávne právne posúdenie otázky platnosti zmluvy o úvere. Úroková miera vo výške 46 % podľa názoru žalovaného spôsobuje neplatnosť právneho úkonu ako celku pre rozpor s dobrými mravmi. Skutočnosť, že nebola preukázaná skutková podstata úžery, nevyhnutne neznamená, že nemôže ísť pri dojednaní vysokej úrokovej sadzby o jej rozpor s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolateľa mal okresný súd aplikovať ustanovenie § 39 OZ. Argumentuje, že dojednanie úroku je podstatnou a imanentnou súčasťou každej úverovej zmluvy a jej neplatnosť je nevyhnutné vzťahovať na celú úverovú zmluvu. V dôsledku uvedeného mal okresný súd posúdiť nárok žalobcu ako premlčaný, nakoľko išlo o vydanie bezdôvodného obohatenia a nie o plnenie zo zmluvy o úvere.

2.2. Ohľadom nesprávnosti výroku I. a III. žalovaný argumentoval, že súd prvej inštancie zrejme nesprávne vo výroku I. zastavil konanie iba v časti 33 eur, hoci žalobca vzal žalobu späť v časti uplatnenej odplaty vo výške 140 eur, poplatku za upomienky vo výške 180 eur, zmluvných úrokov vo výške 46 % zo sumy 500 eur od 13.08.2015 do zaplatenia. Uvedené konštatuje aj súd prvej inštancie v bode 28. odôvodnenia rozsudku. Žalovaný tak považuje výrok I. je nesprávny a súčasne nie je zrejmé, v akej časti bol potom nárok žalobcu vo zvyšku zamietnutý a v akej časti konanie zastavené.

2.3. Ohľadom nesprávnosti výroku IV. rozsudku žalovaný argumentuje, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru nesprávne posúdil výšku predmetu konania, v dôsledku čoho došlo aj k nesprávnemu vyhodnoteniu pomeru úspechu a neúspechu účastníkov konania v predmetnom konaní. Rozsudok v jeho napadnutej časti považuje za neodôvodnený a nepreskúmateľný. Odvolateľ tvrdí, že predmetom konania ku dňu podania žaloby je suma 1.773,63 eur (t.j. ku dňu 13.08.2019), nakoľko sú v žalobe uplatnené, ustálené a špecifikované nasledujúce nároky ku dňu podania žaloby:

- suma 500,- eur predstavujúca istinu,
- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 640 eur od 13.08.2016 do zaplatenia
- suma 140 eur predstavujúca nárok v žalobe špecifikovaný ako odplata - žalobca nárok na odplatu nemal od začiatku konania
- suma 920,63 eur predstavujúca nárok v žalobe špecifikovaný ako zmluvný úrok vo výške 46 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2015 do 13.08.2019 - žalobca nárok na ním uplatnený zmluvný úrok nemal od začiatku konania
- suma 180 eur predstavujúca nárok v žalobe špecifikovaný ako poplatok za upomienky - žalobca nárok na ním uplatnený poplatok za upomienky nemal od začiatku konania
- suma 33 eur predstavujúca nárok v žalobe špecifikovaný ako zmluvná pokuta - žalobca nárok na ním uplatnenú zmluvnú pokutu nemal od začiatku konania

2.4. Na základe vyššie uvedeného sa žalovaný nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 34, nakoľko sa žalobca v skutočnosti domáhal zaplatenia sumy 1.773,63 eur spolu so zákonnými úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 640 eur odo dňa 13.08.2016 do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal sumu 500 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 500 eur od 13.08.2016 do zaplatenia a vo zvyšku konanie zastavil, resp. žalobu vo zvyšku zamietol. Žalobca svojvoľne zobral žalobu späť v časti odplaty, zmluvnej pokuty, poplatkov za upomienky a zmluvného úroku, čím úmyselne zaviniť zastavenie konania v tejto časti. Z uvedeného mal žalovaný za zrejmé, že žalobca je procesnou stranou, ktorá jednak zaviniť zastavenie konania v časti presahujúcej priznanú sumu 500 eur a to samozrejme za predpokladu, že napádaný výrok II. ostane nezmenený odvolacím súdom. Žalobca bol úspešný v časti 500 eur, t.j. mal úspech vo výške 28,19 %, žalovaný bol úspešný v časti 1.273,63 eur, t.j. úspech mal v pomere 71,81 % a teda čistý úspech žalovaného v konaní predstavuje 43,62 % . Na základe vyššie uvedeného a s poukazom na § 254 ods. 1 CSP má žalovaný za to, že mu vznikol nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 43,62 %. Na podporu svojho stanoviska žalovaný predložil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/30/2020 zo dňa 30.07.2020, ktorý sa stotožnil s obdobným právnym názorom v inom konaní a zmenil výrok o trovách v nadväznosti na skutočný pomer úspechu strán sporu. Na základe týchto dôvodov žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby vo veci sám rozhodol.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že i naďalej v celom rozsahu trvá na skutočnostiach, ktoré sú obsahom doterajších písomných podaní, ktoré súdu predložil v tomto spore a súhlasí s vydaným rozsudkom okresného súdu. Následne sa žalobca podrobne vyjadruje k obsahovým

náležitostiam posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a argumentuje, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov, ustanovených v § 11 ods. 1. Nakoľko nedošlo k naplneniu týchto dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne v bode 3., ktorý žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného cituje. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom v detailoch cituje konkrétny obsah dojednania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3.1. Rovnako podľa názoru žalobcu nie je správne konštatovanie absencie údaju o dobe trvania a termíne splatnosti poskytnutého úveru, nakoľko tieto údaje sú zreteľne uvedené v bode 3. zmluvy o úvere, ktorý žalobca citoval. Z uvedeného s určitou výplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, ako aj v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Žalobca následne citoval zákonnú úpravu § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere a v nadväznosti na ňu aj § 1a ods. 1 a § 1 ods. 4 vykonávacieho predpisu - Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. S poukazom na tieto ustanovenia žalobca má za to, že nariadenie definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov, alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Žalobca je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 140,- eur, čo predstavuje RPMN vo výške 28,00 %. V zmluve o úvere spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platná ku dňu podpísania tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere je 25,88 %. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov je v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemernej hodnôt RPMN, ako aj uvedenie priemernej ročnej RPMN. Žalovaný v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalovaný nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru.

3.2. Žalobca argumentuje, že žalovaný svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdil svojim podpisom a bol si vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Žalobca poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, ktorý zdefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“. V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, v bode 18. preambuly. V dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalovaného, ktorý bol pri uzavieraní zmluvy o úvere dobre informovaný, avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalobca poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn.: C-361/04, vo veci Claude Ruiz - Picasso. Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v zmluve o úvere vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) a že nemá k nej

žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Žalovaný v následnom vyjadrení ku skutočnostiam obsiahnutým vo vyjadrení žalobcu k jeho odvolaniu podrobne argumentuje k absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje absencia čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vymedzených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., resp. uvedenie obligatórnej náležitosti nesprávne alebo zavádzajúco. V predmetnej zmluve o úvere sa však náležitosť výška, počet a termíny splátok istiny nenachádza. S tvrdením prezentovaným žalobcom, že táto náležitosť je uvedená priamo na prednej strane zmluvy o úvere, resp. že vyplýva z bodu č. 3 zmluvy o úvere, absolútne nesúhlasí, nakoľko z obsahu zmluvy o úvere táto náležitosť vôbec nevyplýva a teda v predmetnej úverovej zmluve absentuje. Taktiež pokiaľ ide o úrok, v zmysle zmluvy o úvere bol určený úrok vo výške 46 % ročne, ktorý prevyšuje viac než 3 násobne priemernú úrokovú mieru úverov poskytovaných v období uzavretia predmetnej zmluvy o úvere bankami (priemerná úroková miera úverov v období poskytnutia predmetného úveru bola 12,13 %). Žalovaný naďalej tak má za to, že úrokovú mieru vo výške 46 % ročne, je potrebné vzhľadom na jej neprímeranú výšku považovať za rozpornú s dobrými mravmi, čo spôsobuje neplatnosť právneho úkonu (zmluvy o úvere) ako celku práve pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).

4.1. Tvrdenie žalobcu, že ak mal žalovaný po podpísaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere pocit, že sa jedná o nevýhodnú zmluvu vzhľadom na odplatu, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní, považuje žalovaný za nesprávne a nespôsobilé ospravedlniť „nekalé“ konanie žalobcu v postavení dodávateľa, keďže on pochybil pri koncipovaní obsahu zmluvy o úvere. Práve dodávateľ (žalobca) je tá silnejšia a odbornejšie zdatnejšia zmluvná strana úverového vzťahu uzatvoreného medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ktorá navyše podniká v oblasti poskytovania úverov, a teda v rámci spotrebiteľskej agendy disponuje širším záberom vedomostí a znalostí. Spotrebiteľ si následne na základe ponuky dodávateľa vyberie taký úverový produkt, ktorý mu vzhľadom na jeho osobné a majetkové pomery najviac vyhovuje, t.j. zhodnotí aký úver bude schopný splácať. Primárne je nutné poukázať na to, že hlavne dodávateľ, ktorý pripravuje úverové zmluvy, má povinnosť postupovať v súlade so zákonom, nakoľko v prípade zistenia nedostatkov zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. neuvedenie obligatórnych náležitostí), je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom s určitou dávkou dôvery v jeho „poctivé“ konanie pri koncipovaní zmluvy a preto ani nepredpokladá, že by dodávateľ mohol mať úmysel konať v rozpore so zákonom. Ak by spotrebiteľ mal vedomosť o nevýhodnosti, resp. o vadnosti úverovej zmluvy od začiatku, t.j. ešte pred samotným uzatvorením zmluvy, tak logicky by takúto zmluvu neuzavrel. Žalovaný aj naďalej trvá na podanom odvolaní.

5. Na uvedené vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca len stručným vyjadrením, v ktorom uviedol, že má za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu. Nakoľko žalovaný vo svojom vyjadrení opätovne uvádza tie isté skutočnosti, žalobca považuje obsah svojich podaní za dostačujúci.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „odvolací súd“, alebo „krajský súd“), ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku II. a v závislom výroku IV. o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolanie žalovaného smerujúce voči výrokom I. a III. rozsudku podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

7. Odvolací súd, v záujme ustálenia a vymedzenia predmetu odvolacieho konania, resp. ustálenia odvolacieho rámca s poukazom na § 379 a § 380 CSP, sa v prvom rade procesne vysporiadal s odvolateľom vymedzeným rozsahom odvolania, ktorý uviedol, že podáva odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, teda voči všetkým výrokom rozsudku okresného súdu.

8. Podľa ustanovenia § 355 ods. 1 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

9. Podľa ustanovenia § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

10. V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

11. K podaniu odvolania je subjektívne legitimovaná strana sporu, avšak odvolanie nemôže podať strana, ktorej výrokom rozhodnutia súdu nebola spôsobená žiadna ujma na jej právach, naopak, výslovne v prospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Pokiaľ žalovaný vymedzil rozsah svojho odvolania tak, že ho smeroval voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, je zrejmé, že sa jeho odvolanie týka (a to aj dôvodmi odvolania) aj výroku I. rozsudku, ktorým súd konanie zastavil v časti o zaplatenie 33 eur, ako aj voči výroku III. rozsudku, ktorým však súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a je tak zrejmé, že súd prvej inštancie uvedenými výrokmi rozhodol v prospech odvolateľa. Odvolací súd, s poukazom na dikciu ustanovenia § 359 CSP, potom odvolanie žalovaného, smerujúce voči výroku I. a výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ustanovenia § 386 písm. b/ CSP odmietol, ako podané neoprávnenou osobou.

12. Aj napriek tomu, že odvolací súd nemal oprávnenie posudzovať vecnú správnosť výrokov I. a III. vzhľadom na nutnosť odmietnuť odvolanie podané neoprávnenou osobou v tomto rozsahu, v záujme úplnosti a právnej istoty sa žiada poznamenať, že aj v prípade vecného prieskumu týchto výrokov rozsudku súdu prvej inštancie by odvolací súd konštatoval ich vecnú správnosť. Pokiaľ ide o prvý výrok rozsudku, súd zastavil konanie len v časti o zaplatenie 33 eur, pričom ohľadom správnosti tohto postupu súdu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval podľa ustanovenia § 145 ods. 3 CSP, ktoré predpokladá postup v prípade, ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, kedy koná súd už len o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Uvedené súd prvej inštancie konštatoval a svoj procesný postup vysvetlil aj v bodoch 5. a 10. odôvodnenia rozsudku, pričom v bode 10. súd uviedol : „Súd na základe čiastočného späťvzatia žaloby vo výške 33 Eur v súlade s § 144 ods. 2 a § 145 CSP zastavil konanie. Zvyšnú časť späťvzatia vzal žalobca späť už pred doručením žaloby žalovanému, preto súd v súlade s § 145 ods. 3 CSP už nekonal o týchto nárokoch, preto predmetom konania zostal len nárok na sumu 500,- Eur s príslušenstvom.“ S poukazom na citovaný bod odôvodnenia rozsudku potom neobstojí ani námietka obsiahnutá v odvolaní žalovaného, že mu nie je zrejmé, v akej časti bol potom nárok žalobcu vo zvyšku zamietnutý a v akej časti konanie zastavené.

13. Následne sa odvolací súd zameril na vecný prieskum rozsudku v rozsahu výroku II., ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500,- eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2016 až do zaplatenia a výroku IV., ktorým súd rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 87,62 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti samostatného uznesenia prvoinštančného súdu o výške trov konania.

14. Podľa ustanovenia § 138 CSP, upravujúceho tzv. „zjavne nedôvodnú žalobu“, ak zo skutočností tvrdených v žalobe je po predbežnom právnom posúdení zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná, súd vyzve žalobcu na späťvzatie žaloby. Na tento účel môže súd žalobcu vylúchnuť.

15. Podľa ustanovenia § 154 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

16. Pokiaľ ide o výrok II., ktorým súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, odvolací súd konštatuje nasledujúce zásadné skutočnosti:

17. Z obsahu spisu je zrejmé, že hoci sa pôvodným žalobným návrhom žalobca domáhal voči žalovanému viacerých nárokov, konkrétne istiny vo výške 500,- eur, odplaty vo výške 140,- eur, zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur, poplatkov za upomienky vo výške 180,- eur, zmluvného úroku vo výške 46 % ročne zo sumy 640,- eur od 13.08.2016 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 640,- eur od 13.08.2016 až do zaplatenia, takto formulovaný nárok nebol predmetom konania, nakoľko súd, postupujúc podľa ustanovenia § 138 CSP, ešte pred doručením žaloby žalovanému na vyjadrenie vyzval žalobcu na čiastočné späťvzatie žaloby v časti odplaty, poplatkov za upomienky, ako aj ohľadom uplatňovaného zmluvného úroku výzvou datovanou dňa 07.10.2019 (č.l.

32 spisu). Na predmetnú výzvu reagoval žalobca čiastočným späťvzatím žaloby a to v sčasti nároku - odplaty vo výške 140,- eur, poplatkov za upomienku vo výške 180,- eur a zmluvného úroku vo výške 46 % ročne zo sumy 500,- eur od 13.08.2015 až do zaplatenia. Z obsahu spisu je zrejmé, že k uvedenému čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo ešte pred doručením žaloby žalovanému, súd tak bol oprávnený postupovať ďalej v súlade s § 145 ods. 3 CSP bez zastavenia konania v tejto časti, pričom aj z hľadiska rámca odvolacieho konania zásadné je, že výslovne z ustanovenia § 145 ods. 3 CSP vyplýva, že ďalej koná súd o zvyšku nároku, z čoho je potom zrejmé, že od momentu dôjdenia čiastočného späťvzatia žaloby za danej procesnej situácie už bol predmetom konania len žalobný nárok žalobcu vymedzený týmito čiastkovými nárokmi : istina vo výške 500,- eur, zmluvná pokuta vo výške 33,- eur a zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 640,- eur od 13.08.2016 až do zaplatenia. Aj keď je možné z obsahu spisu konštatovať procesnú nedôslednosť súdu prvej inštancie a túto mu aj vytknúť, ktorý doručil následne po späťvzatií žaloby na vyjadrenie žalovanému len žalobu, nie aj čiastočné späťvzatie žaloby, v dôsledku čoho aj potom nastala situácia, že vo vyjadrení sa k obsahu žaloby žalovaný, v domnení, že predmetom sporu je uplatnený nárok tak, ako ho špecifikovaný žalobnými petitiemi, sa potom aj vyjadroval k jednotlivým čiastkovým nárokom a namietal okrem neplatnosti zmluvy o úvere v dôsledku neprímeranej odplaty, neprímerane vysokého úroku z úveru, absencie obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť, aj premlčanie celého nároku, z čoho je zrejmé, že jeho procesná obrana voči iným nárokom, ako bol predmetom sporu už v danom čase (zostal po čiastočnom späťvzatií žaloby), už bola procesne nadbytočná. Toto pochybenie súdu však nemá vplyv na skutočnosť, že od prvého čiastočného späťvzatia žaloby už bol predmet konania vymedzený len istinou, nárokom na zmluvnú pokutu a príslušenstvom istiny - zákonnými úrokmi z omeškania. Následne po vyjadrení žalovaného k žalobe potom nasledovalo ďalšie čiastočné späťvzatie žaloby doručené konajúcejmu súdu dňa 03.07.2020, ktorým žalobca vzal späť aj svoj nárok voči žalovanému na zmluvnú pokutu vo výške 33 eur. Uvedené je potom zásadné nielen z hľadiska ďalšieho postupu súdu, ktorý už rozhodoval o čiastočnom späťvzatií len vo vzťahu k späťvzatiu v časti žaloby o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 33 eur, ale najmä - a to s dôrazom - vo vzťahu k rozhodovaniu o povinnosti nahradiť trovy konania takto vymedzeného predmetu konania od momentu druhého čiastočného späťvzatia žaloby, teda aj ohľadom zmluvnej pokuty vo výške 33 eur. Pokiaľ súd prvej inštancie tak v súlade s ustanovením § 144 ods. 2 CSP výrokom I. rozsudku zastavil konanie v časti o zaplatenie 33 eur (zmluvná pokuta), odvolací súd zdôrazňuje, že bolo tak zrejmé, že predmetom konania pred súdom prvej inštancie už bol len nárok žalobcu na istinu úveru 500 eur a jej príslušenstvo, teda zákonné úroky z omeškania. S poukazom na uvedené je potom žiadúcou poznamenať, že aj odôvodnenie rozsudku a úvahy súdu obsiahnuté v bode 26. a 27. rozsudku, kde sa súd zaoberal právnym posúdením zákonnosti úroku z úveru vo výške 46 % a vyhodnotil ho ako neplatné zmluvné dojednanie pre rozpor s dobrými mravmi a zmluvu v časti odplaty za neplatnú s poukazom na § 39 OZ, boli už tieto úvahy súdu právne irelevantné a nadbytočné, nakoľko nárok v časti úroku vo výške 46% nebol predmetom konania a to v dôsledku späťvzatia žaloby ešte pred doručením žaloby na vyjadrenie žalovanému. Pokiaľ súd konštatoval postup podľa § 145 ods. 3 CSP, v ktorom ustanovení je obsiahnuté, že súd ďalej koná už len o zvyšku nároku, boli už akékoľvek úvahy a právne posúdenia primeranosti a zákonnosti úroku z úveru vo výške 46 % nadbytočné a neopodstatnené. Rovnako s poukazom na skutočnosť, že po ďalšom čiastočnom späťvzatií žaloby aj v časti zmluvnej pokuty 33 eur a po zastavení konania v tejto časti zostal predmetom sporu už len nárok na istinu úveru so zákonným úrokom z omeškania, už súd prvej inštancie nadbytočne a bez právnej relevancie vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru (keďže úroky a poplatky spojené s posudzovaným úverom už predmetom konania neboli). Z rovnakého dôvodu (keďže úroky a poplatky úveru neboli predmetom už ani prvoinštančného konania) potom aj odvolacie argumenty a vyjadrenia strán sporu prezentované v odvolacom konaní dotýkajúce sa výšky a primeranosti úroku z úveru, polemiky ohľadom obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj polemiky ohľadom záveru súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemajú v odvolacom konaní právnu relevanciu a odvolací súd ani nepovažoval za potrebné sa k nim osobitne vyjadrovať. Uvedené však nemá vplyv na správnosť záveru súdu, pokiaľ výrokom II. uložil povinnosť žalovanému zaplatiť istinu poskytnutého úveru 500 eur s príslušenstvom - zákonným úrokom z omeškania, nakoľko odvolací súd sa plne stotožňuje s konštatovaním, že žalovaný nespochybnil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere mu bol poskytnutý úver žalobcom vo výške 500 eur, pričom nespochybnil, ani neprodukoval v spore žiaden dôkaz o to, že na tento úver nevrátil žalobcovi žiadnu čiastku, teda, že nedošlo ani len k čiastočnému plneniu hoc aj na istinu.

18. Správne potom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu poskytnutého úveru žalobcovi v sume 500 eur, pričom žalobcovi vznikol nárok aj na zákonné úroky z omeškania podľa §

517 ods. 2 OZ a súd prvej inštancie tak správne priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 13.08.2016, nakoľko žalovaný nevrátil požičané peňažné prostriedky v lehote dojednanej podľa § 504 ObZ riadne a včas, s poukazom na § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. (t.j. úroková sadzba ECB 0 % + 5 % = 5 %). Pokiaľ žalovaný ohľadom výroku II. namieta, že neprimerane vysoká úroková miera vo výške 46 % podľa jeho názoru spôsobuje neplatnosť celého právneho úkonu, teda celej zmluvy o úvere pre rozpor s dobrými mravmi, odvolací súd konštatuje, že takýto záver je v rozpore s § 41 OZ, pretože ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Ako už odvolací súd na viacerých miestach zdôraznil, s poukazom na ustanovenie § 145 ods. 3 CSP predmetom tohto konania už nebol nárok na úrok z úveru 46 %, potom je nadbytočné ho aj právne posudzovať. Predmetom sporu po dvoch čiastočných späťvzatiach bol nárok žalobcu výlučne len na istinu poskytnutého úveru, bez úroku, len s nárokom na príslušenstvom z omeškania. Neexistuje tak žiadna okolnosť, ktorá by spôsobovala neplatnosť celého zmluvného vzťahu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho by bol vecne nesprávny výrok II. rozsudku, ktorým súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 500 eur istiny spolu so zákonným úrokom z omeškania. Súd vo zvyšku žalobu zamietol, t. j. v časti úroku z omeškania 5 % p. a. nad výšku priznanej istiny 500,- eur od 13.08.2015, nakoľko nárok na sumu 140 eur, špecifikovanú v pôvodnej žalobe ako „odplatu“, nebol predmetom konania vôbec, po prvom čiastočnom späťvzati žaloby okrem iných aj v tejto časti nároku (§ 138 v spojení s § 145 ods. 3 CSP).

19. Meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. je tak vecne správne. Pokiaľ sa dôvody odvolania týkali aj závislého výroku o trovách prvoinštančného konania, odvolací súd opäť poukazuje na už konštatovanú genézu sporu s dôrazom na to, že v štádiu po prvom čiastočnom späťvzati žaloby, kedy ešte žaloba nebola doručená žalovanému na vyjadrenie, bol predmetom sporu už len nárok na istinu v sume 500 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 640 eur od 13.08.2016 do zaplatenia a nárok na zmluvnú pokutu vo výške 33 eur. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na komentár k ustanoveniu § 145 ods. 3 CSP, z ktorého vyplýva : „Novinkou v právnej úprave späťvzatia žaloby je v porovnaní s doterajšou právnou úpravou ustanovenie § 145 ods. 3 CSP, podľa ktorého ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Ustanovenie sleduje cieľ zhospodárniť a zrýchliť konanie. Ak žalovanému ešte nebol vymedzený predmet konania doručením žaloby, je s redukovaným predmetom konania oboznámený doručením žaloby a čiastočného späťvzatia žaloby do vlastných rúk bez potreby osobitného rozhodnutia súdu.“

20. Aj z uvedeného, ako aj z dikcie zákonného ustanovenia § 145 ods. 3 CSP je zrejmé, že po čiastočnom späťvzati žaloby pred jej doručením žalovanému je predmet konania vymedzený len v rozsahu, na ktorý sa čiastočné späťvzatie žaloby nevzťahuje. Preto redukovaným predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol nárok na zaplatenie istiny v sume 500 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 640 eur od 13.08.2016 do zaplatenia a nárok na zmluvnú pokutu vo výške 33 eur. Potom je vecne správny aj závislý výrok IV. rozsudku, ktorým rozhodol o trovách konania súd po vyhodnotení procesného úspechu strán sporu s takto vymedzeným predmetom konania. Správny bol potom záver súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalobca bol v konaní po späťvzati žaloby úspešný ohľadom istiny 500,- eur v plnom rozsahu. Späťvzatím žaloby v časti zmluvnej pokuty vo výške 33 eur však v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zaviniť zastavenie konania, preto súd túto časť započítal ako úspech žalovaného. A následne aj vypočítal pomer úspechu žalobcu 93,81 % (500 eur z 533 eur) a správne súd v nadväznosti na to ustálil aj procesný úspech žalovaného v pomere 6,19 % (100 % - 93,81 % = 6,19 %). Čistý pomer úspechu žalobcu tak správne súd prvej inštancie vyhodnotil v pomere 87,62 % (93,81 % - 6,19 % = 87,62 %). V nadväznosti na správne ustálený pomer úspechu a neúspechu strán sporu potom súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods. 1, 2 CSP správne priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi, pričom žalovanému uložil povinnosť nahradit' trovy v rozsahu 87,62% v stanovenej lehote od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP. S poukazom na zákonnú dikciu ustanovenia § 145 ods. 3 CSP, podľa ktorej ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti, je zjavné, že predmetom konania pred doručením žaloby žalovanému po prvom čiastočnom späťvzati už nebol celý uplatnený nárok a tak odvolacia námietka žalovaného, že predmetom konania bola suma 1.773, 63 eur, neobstojí. Po čiastočnom späťvzati bol predmetom sporu v čase doručenia žaloby žalovanému už len nárok na istinu 500 eur s príslušenstvom- zákonným úrokom z omeškania a nárok na zaplatenie

zmluvnej pokuty v sume 33 eur, teda zhodne s konštatovaním obsiahnutým v bode 34. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom jeho výroku IV. o náhrade trov konania.

21. Odvolací súd, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností, rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku II. a v závislom výroku IV. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako v odvolacom konaní v celom rozsahu procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).